

Ω

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστὸν καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
ᾠσὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιὰκόσα καὶ χίλια κι' ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Εἰκοστὴ τετάρτη
τοῦ μηνὸς τοῦ Μάρτη.

Ὅγδοῇντα τέσσαρα κι' ἐνιὰκόσ' ἀκόμη,
τώρα γιὰ τὸν Βίκτωρα μύρισαν οἱ δρόμοι.

Τέτοια' μιῶ ᾠστὸν Ἰταλό.

Δυὸ λαοὶ χειροπιασμένοι
Χαῖρε κράζουν, Βασιλεῖα,
τοὺς ἀνθούς της φορτωμένη
σὲ προσμέν' ἢ μυγδαλιά.

Ἐνα Στέμμα ἀγαπητὸ
καὶ γενναῖο χαιρετῶ.

Τῶχε κάνει κι' ὁ μεγάλος τοῦ πατέρα σου πατέρας
καύχημα τῶν Βασιλείων
μὲ τὸν ἄνδρα τῶν χιλίων
καὶ τοῦ βράχου τῆς Καπρέρας.

Κι' ὁ πατέρας καὶ ὁ παπποῦς ἔπαθαν καιροὺς καὶ χρόνια
νὰ τὸ δώσουν λαμπερὸ σὲ παιδιὰ των καὶ σ' ἐγγόνια.

Τέτοιο Στέμμα Βασιλείας
σὰν κι' αὐτὸ τῆς Ἰταλίας

τὸ χαιρέτησε κι' ὁ Κόδρος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν
κι' ὁ Δικέφαλος ἐκεῖνος νέας Ρώμης ὁμωνύμου,
τὸ χαιρέτησαν Παλάτια, κι' ὁ λευκὸς ὁ Παρθενῶν,
ἓνα λείψανο μεγάλου κι' οἰστρηλατημένου Δήμου.

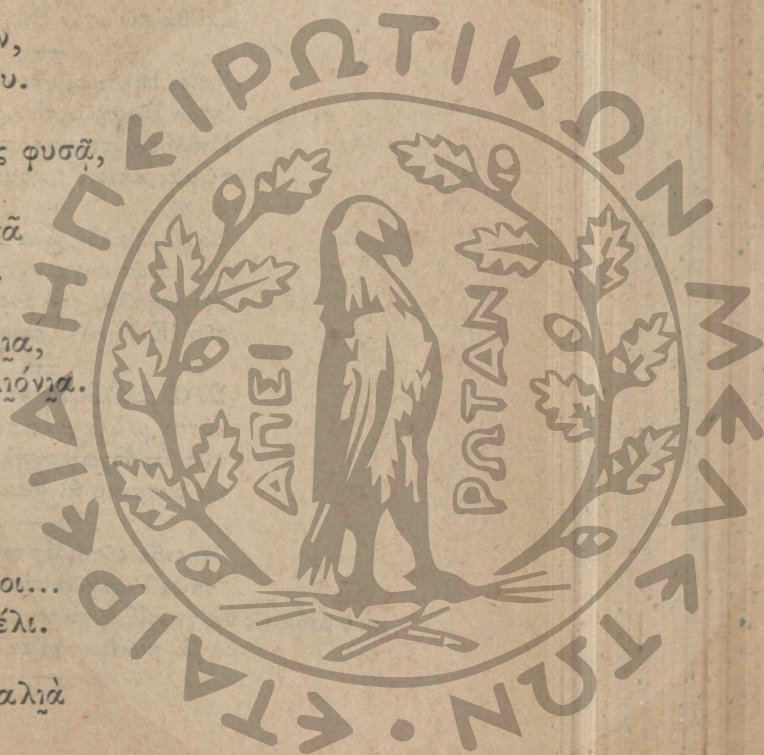
Χαῖρε χαῖρε... πνεῦμ' ἀγάπης ᾠστῆς σημαίαις μας φουσᾶ,
κι' ἂν χωρίζονται τὰ κράτη,
σμίγουν οἱ λαοὶ τὰ χέρια, καὶ μὲ στέφανα χρυσᾶ
στέφουν τάφους σὰν τοῦ Φράττη.

Πέταξαν τοῦ Γαριβάλδη τάλησμόνητα τὰ χρόνια,
ποῦ κι' ἐδῶ βροντοῦσαν τότε τάρματωλικά μηλιόνια.

Πᾶν οἱ πρῶτοι μας καιροί,
πᾶνε πόθοι κι' ὄνειρά μας,
κι' ἔγιναν πετρῶν σωροὶ
τᾶ παληὰ τὰ θεατρά μας,

ποῦ τραγούδι' αὐθεριᾶς κελαῖδοῦσαν Μαζανιέλοι...
σήμερα κηφῆνες τρῶν τοῦ παληοῦ καιροῦ τὸ μέλι.

Χαῖρε χαῖρε, Ρήγα Βίκτωρ... γελαστὸς ᾠστὴν ἀγκαλιὰ
μιας δευτέρας μάννας ἔλα...

Χαῖρε χαῖρε... σὲ κυττάζει κι' ἕνας ἱσχυρὸς Βασιλεῖς
μὲ χιονάτη φουστανέλα.

Χαῖρε χαῖρε, Ρήγα Βίκτωρ, καὶ σοῦ πρέπει νὰ χαρῆς,
γιατὶ Στέμμα τιμημένο τιμημένος τὸ φορεῖς,
καὶ τοὺς βράχους τοὺς δικούς μας καὶ τοὺς κάμπους χθὲς ἀκόμα.
Γαριβαλδινῆς πορφύρας τοὺς πορφύρωσε τὸ χροῖμα.
Ζητ' ὁ Δῆμος ἀλαλάζει, καὶ μ' ἀγριελῆᾶς κλαδί
τῆς πανώρης Μαργαρίτας στεφανώνει τὸ παιδί.

Προσφωνήσεις τοῦ Φασουλῆ πρὸς Ἀνακτα δημοφιλή.

Νὰ κι' ὁ Βίκτωρ, μπεχλιβάνη...
ἔρχεται σὲ λίγο, φθάνει.
'στους Ρωμηούς τοὺς εὐτυχεῖς,
καὶ θὰ τυχ' ὑποδοχῆς
ἀληθῶς ἀπαρμύλλου
κι' ἀνταξίας ἔθνους φίλου.

Ἔρχεται κι' ὁ Βίκτωρ πλέον
εἰς τὴν γῆν τῶν ἀγελαιῶν.
Εἶναι λένε καὶ κοντὸς
κι' ἀκονίζεται παντὸς
ἡ ρητορευμένη γλῶσσα.

Καὶ σύ, ποῦχεις μοῦτρο χοίρου,
τρέξε μὰθ' ἐκ τοῦ προχείρου
Ἰταλιάνικα καμπόσα.

Ἔρχεται μὲ τὸν Τιτόνι,
τὸν σινιόρο Μιραμπέλλο,
καὶ τὸν Πρέσβυ τὸν Μπολλάτη.

Καὶ μαζί σου, βρὲ καθῶνι,
μὰ καντάδα τώρα θέλω
νὰ τοῦ κάνω σὺ Παλάτι.

Τι μεγάλαι συγκινήσεις!.. κι' ἐγώ, κάρα ψωραλέα,
τὸν εἰτοίμασα τὸν λόγο, ποῦ θὰ πῶ σὲ τὸν Βασιλέα,
κι' ἄκου τον μετ' εὐλαθείας καὶ βαθείας σιωπῆς
νὰ τὸν κρίνης ὅπως πρέπει καὶ τὴν γνώμη σου νὰ πῆς.

Πρόσεξε λοιπόν, σκαρτάδε,
καὶ θὰ πῶ σὲ τὸν Ρήγα τὰδε :

Χαῖρε, Βίκτωρ, μπενθενοῦτο
'στὼν Ρωμηῶν τὸ κράτος τοῦτο.
Μπενθενοῦτο, μαεστά,
τί μὰς κάνεις ; κόμει στά ;

Σάλβι, Σάλβι, φίλε Ρέ,
ὅλοι τώρα συγκινούνται,
καὶ μεγάλα συμφοροῦνται.
τῶν Ἑλλήνων λησμονοῦνται.

Σάλβι, Σάλβι, Ρέ ντ' Ἰτάλια...
κύττα μ' ὅλα μὰς τὰ χάγια
πὼς ὑποδοχὴ μεγάλη
νὸι φατσιαμ' ἔϊ Ρεάλι.

Μπενθενοῦτο, Μπενθενοῦτο
'στὼν Ρωμηῶν τὸ κράτος τοῦτο,
ποῦ βεβαίως θὰ γνωρίζεις τί σημαίνει, τί βράννει
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ.

Κάθε πίκρα λησμονεῖ
τοῦ μεγάλου του καὶμοῦ
καὶ τὸ τρύπιο του παπούτσι.

Καὶ θερμῶς σὲ προσφωνεῖ
διὰ στόματος ἐμοῦ
μὲ τοὺς στίχους τοῦ Καρντούτσι.

Ντίο τί σάλβι, ὁ κάρα ἰνσένια,
νόστρο ἀμόρε ἐ νόστρο τζόγια
μπαίκα Κρότσε ντὶ Σαβόγια,
ντίο τί σάλβι ! ἐ σάλβι ἰλ Ρέ !

Ξέρω, Βασιλεῖ, πὼς ξέρεις τί σημαίνουν τοῦτ' οἱ στίχοι
κι' εἶναι περιττὴ γὰρ σένα πᾶσα τούτων ἐρμηνεία...
'στὰς κλεινὰς ἱστοφάνους ἀντηχοῦν παιδῶν ἤχοι,
κι' ὅλοι τρέχουν νὰ σέ δοῦνε κι' ἄδειασαν τὰ καφρανεῖ.

Καταβρέχτηκαν οἱ δρόμοι,
βρώμας ἔχνος πουθενά...
ἔχετε καὶ σεῖς στὴ Ρώμη
αὐτοκίνητα τρανά ;

Ἀπὸ φάσματ' ἀναρχίας ἐδῶ πέρα μὴ φοβάσαι
κι' ἄσυχος καθ' ὅλα νᾶσαι.
Ἀναρχίαις δὲν φυτρώνουν μὲς στῆς δόξης τὴν φωλιά,
τοῦτο σοῦ τὸ βεβαίονω,
αὐτοκίνητα καὶ μόνον
νὰ προσέχης, Βασιλεῖ.

Κύτταξε... τὰ χρώματά μὰς
κυματίζουν ἐνωμένα...
μόνο αὐτοκίνητά μὰς
νὰ προσέχης σὰν κι' ἐμένα.

Ἔχω πάθει τέτοιο τρόμο,
μ' ἔχει πιάσει τέτοια φρίκη,
ποῦ προτοῦ νὰ βῶ σὲ τὸ δρόμο
σκέπτομαι γιὰ διαθήκη.

Καλῶς ἦλθες, Βασιλεῖ... μπενθενοῦτο σκούζουν ὅλοι
μὲς στῆς Λαύρας τὴ γιορτῇ, τὴ μεγάλη μὰς τὴ Σχολή.
Δὲν ξεχάσαμε κι' ἐφέτος
τοὺς ἀρτὶφίλους χρόνους,
μὰ κι' ἐγώ κι' ὁ Περικλέτος
'στεφανώσαμε προγόνους.

Ἐβουκόλα κίχσαν ξανά
τόσα κλέη μὰς τρανά,
τόσοι πρόγονοι μεγάλοι,
κι' ἐτρομάξαμε τοὺς Αἰμούς,
κι' ἐφονάξαμε καὶ πάλι :
λαμπορέμους, λαμπορέμους.

Ἐβρίσαμε γενναιοφρόνους
τοὺς Ρωμούνους καὶ τοὺς Βλάχους.

Ἐμνηθήκαμε συγχρόνως
καὶ τοὺς Μαρχθωνομάχους.

Ἐμνηθήκαμε κι' ἐκεῖνον τὸν ἀρχαῖον Ἀχιλλέα,
κι' ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνη
ξαναβγάλαμε τὴν σκάνη,
καὶ τὸν ἀλλοτὸν καὶ τὴν περικεφαλαία.

Ἀν' ῥωτᾷς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,
ἐμνηθήκαμε γιὰ στίψεις καὶ γιὰ λόγους ἀδρανεῖς,
καὶ παρκαπνεμένους δὲν ἀπέμεινε κανεὶς.

Ἄνοιξε Πανθέου πύλη
κι' ἐψύθυρισαν τὰ χεῖλη :
Θεὸς ἔσχωρέστους τοὺς προγόνους,
καὶ σὲ κρύα μνήματα
'πάθαμε κωλικοπόνους
καὶ κρυολογήματα.

Κύττα πυρετοὺς ἑλῶδεις, κύττα πατριωτικούς,
ἐπικινδύνους, μὰ καὶ μισαματικούς.

Γιὰ τοὺς πρώτους ἡ κίνησις
λένε τώρα πὼς θὰ γίνη
μονοπώλιον τοῦ κράτους,
ποῦ γιαντρεῖ κι' ἀνιάτους.

Ἀλλὰ πὼς θὰ θερκαπύσουν τοὺς δευτέρους πυρετοὺς ;
τὸ μὲν μὰς σταματᾷ,
καὶ καθέννας ἐρωτᾷ
τί θὰ γίνη καὶ μ' αὐτούς.

Δὲν τοὺς πιάνει τὸ κινῖνο,
κι' ἐγώ, φίλε Βίκτωρ, κρίνω
πὼς ἀγιάτρευτοι θὰ μείνουν μὰς γιὰ πάντα δυστυχῶς
καὶ τὸ κράτος θὰ κινῆται δι' αὐτῶν ὀλοταχῶς.

Εἶδα θαλασσῶν θεέλλας, εἶδα κι' ἔραστον τοιαύτας,
κι' ἐφοβήθη πολὺ πλέον τοὺς ἐρώντας ἢ τοὺς ναύτας.
Εἶδα πυρετοὺς ἑλῶδεις, εἶδα πατριωτικούς,
κι' ἐφοβήθη πολὺ πλέον τοὺς δευτέρους τοὺς δυσμοίρους...
ἦκουσα παρκαληροῦντας ἀπὸ θερμῆς μερικῆς
κι' ἐφοβήθη πολὺ πλέον τῶν πατριωτῶν τοὺς λήρους.

Μπενθενοῦτο... τί χρυσὸν σὲ κυκλόνουν Κολονέλοι...
τοὺς ἑλῶδεις πυρετοὺς βρωμερὰ τοὺς κάνουν ἑλη,
μὰ τοὺς ἄλλους τοὺς δευτέρους,
ποῦ τοὺς κρίνω χειροτέρους,
τοὺς κολλᾷ στὰ καφρανεῖα
καὶ στὰ τόσα Πρυτανεῖα
γλωσσοκόπων ἀκαμάτων,
κι' εἶναι πρῶτον σύμπτωμά των,
ἡ ρητορικὴ μανία.

Ἐκερύνωσε τὸ πᾶν κάθε τωρινὸς παλάβρας,
κι' ἔγινε παράτα πάλι.
'στους προπάτορας μεγάλη,
κι' ἔτυχε νάλθῃ καὶ σὺ μέσσα στὴ γιορτῇ τῆς Λαύρας,
κι' εἶδαν θυρεοὺς κι' αὐτοὶ
κι' ἔγινε μιά τελετὴ
χάριν σοῦ πολυτελῆς,
κι' ἔχασκε λαὸς πολὺς.

Σάλβι Σάλβι Ρέ ντ' Ἰτάλια ἐ ντὲλ πόπολο ρωμένο,
τώρα λένε πὼς θὰ στείλουν εἰς τὴν Χάγη τὸν Ρωμάνο.
Σάλβι, Ρέ ! Ρετζίνα Σάλβι !.. ντὶ Μινέρβ' ἀλὰ τσιτά.
Βι σαλοῦταν τοῦτ' ἰ κουόρι ! Βι σαλοῦτα λιμπερτά.

Ἐφερεις καὶ τὸν Τιτόνι,
πούχει τοῦ διαβόλου μάτι,
γιὰ νὰ δῇ τὸ μπαρμπετόνι
τοῦ δικοῦ μὰς διπλωμάτη.

Ἰλ Παρτένονε γκουάρντα κὲ οὐν σικόντο νὸν σαρρά,
μὰ καμάρωσε καὶ σκόνη καὶ τρικουβερτ' ἱλαρά.
Γκουάρντα τάντι μονουμέντι, γκλοριόζε ριμεμπράντζε,
ἰλ Σιμόπουλο μινίστρο ντὲλλε πόβερε Φινάντζε
ἐντ' ἰλ Κόντε Θεοτόκη κὲλ λὲ σοῦε γκαλίνε πιάντζε.

Τὸν Παρθενῶνα κύτταξε κι' ἐνδόξους ἀναμνήσεις,
ποῦ φέρουν συγκινήσεις,
κι' ἐν εἰς τοὺς ἄλλους φαίνωνται περικλεῖ μνημεῖα,
μὰ σὺ τοὺς Ρωμηούς ἐντύπων δὲν κάλυψε καμμία,
καὶ ῥίχνουν βέλη βροχῶν τῶν Μωμῶν ἢ φρέτρας
εἰς ὅσους στέκουν χασκόντες ἐμπρὸς σὲ παληοπέτρας.

Κύττα καὶ τὸν Σιμόπουλο, τῆς φτώχειας τὸν Μινίστρο,
πούχει γιὰ φόρους ὁῖστρο,
καὶ σὰν νὰ μὴν τὸν ἔφθανε τὸ μέτρημα τοῦ πλούτου
καὶ τὰλλα τὰ πολλὰ,
τὸν βάζει σὲ μπελῆ
κι' ἐκεῖνο αὐτοκίνητο τοῦ ζωροῦ παιδιοῦ του.

Κι' εἶδα τὸν κύρ' Ἀνάργυρο μὲ πόνο νὰ δακρύζῃ
καὶ τέτοια σὲ τὸν Πρωθυπουργὸν νὰ κροφουθυρίζῃ :
'Εγώ, ψυχὴ μου μαρτυρῶ καὶ σπᾶνω τὸ κεφάλι
πὼς τὴν μὴν ἄκρα σήμερὰ νὰ φέρω μὲ τὴν ἄλλη,
καὶ νὰ γαμίσω προσπαθῶ τὸ δόλιο τὸ σακκουλί
φασούλι, τὸ φασούλι,
καὶ σὺ χωρίς νὰ μ' ἐρωτᾷς
κάνεις τὸν γαλαντόμο,
καὶ γιὰ παράτα τὰ πετᾷς
ἀλμπητα σὲ δρόμο.

Κι' ἐγώ, ψυχὴ μου, χάνομαι γιὰ τῆς γαλαντομίας,
ἀλλ' ὅμως συλλογίζομαι καὶ τῆς οἰκονομίας,
κι' αὐτὰ τὰ λοῦσα, μὲν ἀμί,

νά λείψουνε κι'ή φρούσκαϊς...
 ἔμεϊς δὲν ἔχομε ψωμί
 καὶ θέλομε ζακούσκαϊς.

Καὶ μὴ νομίζης πῶς κανεῖς τρανοὺς θὰ μᾶς νομίση
 γιὰ διακόσμους τελετῶν,
 κι'ἦτο νομίζω περιττὸν
 νὰ φέρης καὶ τὸν Φονταπτιὲ νὰ μᾶς διακοσμήση.

Κύττα καὶ τὸν Κερκυραῖο,
 τὸν ἱππότη τὸν ὠραῖο,
 ἱλλουστρίσιμο χουόμο,
 Κόντε γουαλαντούμο.

Κύττα κάραν κορυφαίαν,
 ποὺ δὲν ξέρεῖ χωρατάδες,
 καὶ μὲ φλογερὰν ρομφαίαν
 κυνηγᾷ κλεφτοκοτάδες.

Κι'ἔμαθαν'στὸ Βατικάνο,κι'ἔμαθαν καὶ'στ'Ἀσπρομόντε
 πῶς κλεφτοκοτάδες'πῆραν τὰ κοτόπουλα τοῦ Κόντε,
 καὶ'λιγώθηκαν'στὰ γέλοια
 τῶν κομμάτων τὰ κοπέλια.

Καλῶς μᾶς ἤλθες,Βασιληᾶ,
 ἡ φύσις ἀναθάλλει,
 κι'ἀρχίζουν ὅλα τὰ πουλιά
 νὰ κελαῖδουν καὶ πάλι.

Ὁ Διάκος μὲ τὰ ράσσα του φιλεῖ τὸν Σαμουήλ,
 φλογίζει τὰ κεφάλια μας τοῦ Μάρτη φλέγων ἥλιος...
 καλῶς μᾶς ἤλθες,Βασιληᾶ,Βίκτωρ'Εμμανουήλ,
 ἐδῶ ποὺ γίνεται τρανὸς καθεὶς'Εμμανουήλιος.

Φέρνεις καὶ τὸν Μιραμπέλο γιὰ νὰ'δῇ τὰ Ναυτικά,
 τὰ ποτάμια καὶ τῆς Μοίραις καὶ τ'ἀντιτορπιλλικά.
 Πλὴν ἂς μάθῃ,Βασιληᾶ μου,κι'ὁ σιγῆρος Μιραμπέλος
 πῶς ἐκτὸς ἐκείνων κι'ἄλλα
 θ'ἀριθμοῦν πρὸ μεγάλα,
 καὶ προσμένομεν τὴν Δόξαν,τὴν'Ἀσπίδα,καὶ τὸ Βέλος.

Μὲς'στὸ τόσον μεγαλεῖον
 κι'ἀθλητὰς ἰδὲ Σχολείων
 εἰς τὸ Στάδιον ἐκεῖ.

Ὅλοι σκέπτοντ'ἐκεῖ πέρα
 πῶς θὰ πᾶνε μιὰν ἡμέρα
 πρῶμα'στὴν'Ἀμερική.

Καὶ παράστασιν ὠραίαν θὰ κυττάξης τῆς Αὐλῆς,
 ἀληθῶς εὐφροσύνῃ καὶ φαιδρότητος πολλῆς.

Πλὴν τῆς δράσεως τῆς πρώτης
 ἐνεκρῶθ'ἡ ζωρότης,
 καὶ σπανίως ποὺ καὶ ποὺ
 πιάνομε τὴν'Ἀλεπού.

Ἐστὴν'Ἀκρόπολι κύττα τί φῶς!
 αἰωνία τοῦ κόσμου τροφός,
 κι'εἰς αὐτὰ τὰ περίβλεπτα μέρη
 αὐτοκτόνησε μόνη κι'ἡ Μαίρη.

Μὰ κι'ἐγὼ σὰν δὲν ἔχω λεφτὰ
 μὲ τάρχατ'α'μιλῶ κάπου κάπου,
 καὶ'στῆς δόξης τὰ λείψαν'αὐτὰ
 κύττ'αὐτὸ τοῦ παλαιοῦ Φιλοπάππου.

Ὁ Ρωμαῖος σὲ τοῦτα τὰ χρόνια,
 ὅπου βγάζουν Ρωμηοὺς θερμοαίμους,

βλέπει μάγκες ν'ἀρπάζουν κοτόπουλα
 καὶ νὰ κάνουν μ'ἐκεῖνα πολέμους.

Κάθε ντόπιος διαβάτης καὶ ξένος
 τὰ λιθάρικα κυττᾷ τρομασμένος,
 κι'ἂν καμμιὰ δυνατὴ'στὸ κεφάλι
 δὲν τοῦ σφίξ'ἡ θερμὴ μαγκαρία,
 τοῦτος πρέπει λαμπάδα μεγάλη
 'μπρὸς'στὴν Σάντα νὰ φέρῃ Μαρία.

Καπιτώλιον εἶναι κι'ἐδῶ
 μὲ καμμίαν εἰς λόγους φειδώ.
 Δὲν ἀκοῦς τῶν χηνῶν τοῦ τοῦ ἤχους;
 κύτταξέ το πῶς κόβει τὰ πράσσα,
 κι'ἐνθυμήσου τοῦ Δάντη τοῦ στίχου,
 δηλαδή τὸ γκουάρντα ἐπάσσα.

Καπιτώλιον εἶναι κι'ἐδῶ
 μὲ καμμίαν εἰς λόγους φειδώ,
 κι'ὅσοι κάνουν τὸν νόμο στραπάτσο
 κι'ἔχουν μπάρμπα τρανὸ'στὴν Κορώνη,
 ρίντι ρίντι,μοῦ λένε,Παληάτσο,
 μὲ τὸν κόσμον,ποῦ φόρους πληρώνει.

Καὶ μοναχὸς μου,Βασιληᾶ,
 καὶ μ'ὅλη μου τὴν φαμελιά
 βαρῶ γιὰ σένα τὰ βιολιά.

Συγχώρησέ μου,Βασιληᾶ,τὸ θάρρος ποῦ σοῦ'μίλησα,
 τί κρίμα ποῦ δὲν ἔφερες μαζί καὶ τὴν Βασίλισσα.
 Ζήτω τῶν δρῶ θερμῶν λαῶν ἡ δόξα κι'ἡ φιλία,
 μὰ ζήτω καὶ τοῦ Βίκτωρος,μὲ γειὰ του καὶ χαρὰ του,
 κι'ἂν Γερουσίαις ἔχετε καὶ σεῖς'στὴν'Ιταλία,
 μὰ Γερουσίαις ἔχομε κι'ἑμεῖς'στοῦ Ζαχαράτου.

Ὁ παλαιὸς ρωμαντισμὸς κι'ἡ ποίησις ἐπέρασε
 κι'ὅλος ὁ κόσμος σήμερα νομίζω πῶς ἐγέρασε.
 Ὁνειροπόλοι πιά δὲν ζοῦν,μὰ βλέπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ,
 μεγάλην δρᾶσιν ἐδειξε κι'ἡ Χωροφυλακή,
 κι'ἀναρχικοὺς φανταστικοὺς τσακόνουν ὁλοένα,
 καὶ παρ'ὀλίγον ἔλειψε νὰ πιάσουνε κι'ἑμένα.

Σὲ προσφωνεῖ κι'ὁ Φασουλῆς
 δίχως ἀρχὴν καὶ τέλος,
 κι'ὁ λόγος του μακροσκελὴς
 σὰν Καραπάνου σκέλος.

Λάμπουν τὰ γαλόνια στίβα,
 ξεραθῆκαν τὰ σπαρτά...
 Γαριβάλδη τρὶς ἐβίβα,
 τρὶς ἐβίβα λιμπερτά.

Ἐξυμῶν κατὰ καθήκον
 τὸν τῆς Σαβοῦας οἶκον,
 καὶ γι'αὐτὸν τὸν ἐρχομὸ πηδηκτὸς πανηγυρίζω
 κι'ὑπεραί'Ιταλικαῖς μὲ τὸν Περικλῆ σφυρίζω.

Βίβα Βέρδη ξεφωνίζω'μπρὸς σὲ κάθε λαοπλάνο,
 χαίρετ'ὸν κοντρατάις,πρίμαις,καὶ φιλῶ τὸν Καστελλάνο.
 Κι'ὅσαις μέραις ἐδῶ πέρα μᾶς καθίσαις,Βασιληᾶ,
 μὲ τὸν κύριον Τιτόν,ποῦ δὲν ἔχει μπαρμπετόνια,
 ἐδώσ'στὸ σπητικό μου χάριν Σοῦ παραγγελιά,
 νὰ μὴν κάνουν τίποτ'ἄλλο παρὰ μόνον μακαρόνια.

Μπενδενούτο,μπενδενούτο...φύρδην μίγδην ὅλα τὰπα...
 Π.—Νὰ λοιπὸν γι'αὐτὸν τὸν λόγο πέντε μούτζαις καὶ μὴ
 [φάπκ.]